

SA STIJENE

Smicanje ustaša (Drugi dio)

Marka Jurića se ne može spasiti tolerirajući neprijateljsku politiku, nego njenim sustavnim uništenjem, preuzimanjem države pod nacionalnu kontrolu.

Autor **Marko Ljubić** - 29. siječnja 2020. 475

SA STIJENE

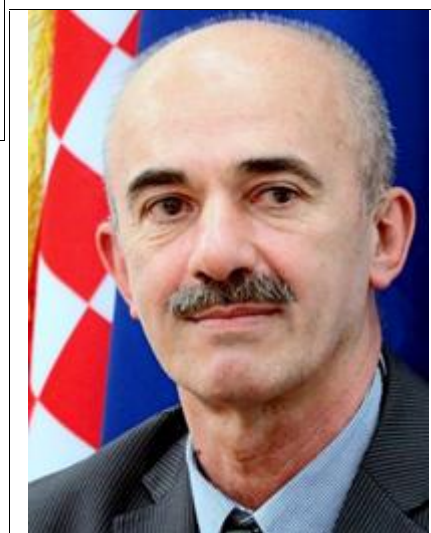
Smicanje ustaša (Drugi dio)

Marka Jurića se ne može spasiti tolerirajući neprijateljsku politiku, nego njenim sustavnim uništenjem, preuzimanjem države pod nacionalnu kontrolu.

Zagrebački mitropolit SPC-a pred prepunom dvoranom Lisinski, pred okupljenim hrvatskim Srbima i tzv. antifašistima svih generacija, u društvu predsjednice Kolinde Grabar Kitarović i srbijanskoga predsjednika Vučića, pred televizijskim kamerama i cijelim hrvatskim narodom putem njih, drži govor u kome objašnjava da su Srbi i Hrvati – jedan narod.

Čak i najzagriženiji “borci” i borci za Marka Jurića, nositelji političkih inicijativa, promicatelji antivelikosrpsstva i anti-antifašizma kao njegove prirodne platforme ili su previdjeli ili prešutjeli tu poruku Porfirija Perića. A ona je, ta poruka u sred hrvatske države, poticana i štiješana od državnog i sveukupnog mainstreama, zapravo idejno i političko polazište progona Marka Jurića i svih novoprodučenih državnih neprijatelja od broja jedan do Bog zna koliko tisuća ljudi.

Ustaški pokret i NDH mogu biti što su god bili, ali razum na temelju do sada dostupnih činjenica, posve neospornih, pokazuje da im ni nastanak, ni ideja, ni ustroj, ni djelovanje nije bilo – antihrvatsko. To je bio hrvatski pokret u jednome trenutku i povijesnom kontekstu. Mogli su biti što god, ali antihrvatski, pa ni opasnost za hrvatski narod nisu bili, bez obzira što je danas posve nepotrebno i čak štetno identificirati

Autor: Marko Ljubić

se s tim pokretom u obrani današnje hrvatske državnosti, ponajprije, jer je bio neuspješan i nije ostvario trajnu hrvatsku nacionalnu državu.

Ni nakon trideset godina postojanja samostalne hrvatske države, hrvatska javnost i hrvatski narod, nema ni približno pojma o tome, na temelju istraženih povijesnih činjenica, što je i kakav je stvarno bio Ustaški pokret. Sve, baš sve, kompletan odnos prema tom pokretu i toj državi, po čija na srpskoj mitologiji, dokazanim neistinama, nevjerojatnim lažima, krivotvorinama globalnoga karaktera, koje je producirala prosrpska jugoslavenska politika i prije svega historiografija u Hrvatskoj, uz potporu političke i pretežite društvene misli s uporištima u sveu različitim, medijskim i kulturnim krugovima, oslonjena na pobjedničko, a neprijateljsko uporište komunisti protiv jugoslavenstva, koje se producira i službeno štiti i danas u današnjoj hrvatskoj državi s još većim uporištima nego za vrijeme bivše države.

S druge strane, ni nakon trideset godina postojanja samostalne hrvatske države, hrvatska javnost i hrvatski narod, nema ni približno pojma o tome, na temelju istraženih povijesnih činjenica, što je i kakav je stvarno bio Ustaški pokret. Sve, baš sve, kompletan odnos prema tom pokretu i toj državi, po čija na srpskoj mitologiji, dokazanim neistinama, nevjerojatnim lažima, krivotvorinama globalnoga karaktera, koje je producirala prosrpska jugoslavenska politika i prije svega historiografija u Hrvatskoj, uz potporu političke i pretežite društvene misli s uporištima u sveu različitim, medijskim i kulturnim krugovima, oslonjena na pobjedničko, a neprijateljsko uporište komunisti protiv jugoslavenstva, koje se producira i službeno štiti i danas u današnjoj hrvatskoj državi s još većim uporištima nego za vrijeme bivše države. Ta polazišta su bila pokriena za srpsko-crnogorski ili jugoslavenski nasrtaj, kako kome drago, jer esencijalne razlike u sadržaju nema, na hrvatski narod u Hrvatskoj i BiH, od toga nasrtaja i od takvih polazišta se hrvatski narod branio i obranio politički i vojno devedesetih godina prošloga stoljeća, platio to tisućama mrtvih i razorenom zemljom s nesagledivim štetama i posljedicama, koje bi i puno već e i razvijeni je zemlje teško podnijele.

Ta polazišta je hrvatski narod, ondašnja hrvatska državna politika na čelu s pokojnim predsjednikom Tuđmanom – porazila. Hrvatski narod se tada tek otrgnuo u državnom smislu iz kandži pobjednika Drugog svjetskog rata, ratovao je pobijedio i teško stradao u tom ratu, no društveni, onaj puno opasniji, podmukliji i nevidljivi utjecaj i bitnost te pobjedničke antihrvatske paradigme iz Drugoga svjetskog rata, nije uništen. Ponajprije zato što nakon proglašenja države i srpske agresije, pri obrani gologa opstanka i naroda i državnosti, nije bilo ni realno, ni razumno otvarati frontu do istrjebljenja s vrlo snažnom projugoslavenskom, prosrpskom i antihrvatskom naslijeđenom strukturom u Hrvatskoj, koja je rat i održanje države iskoristila za repositioniranje na svim ključnim mjestima u društvu i državi, te nakon 2000. godine nastavila razvijati politike pobjednika Drugog svjetskog rata pod firmom demokracije ili tzv. moderne Hrvatske.

Te politike su po čijale na produciranju i održavanju tzv. antifašističkih vrijednota, stalnoj ugrozi i javnom obračunu s ustašlukom, fašizmom, internacionalizacijom te borbe i predstavljanjem te borbe kao civilizacijskog dostignuća od koga ovisi identitet i opstanak hrvatskog naroda.

U biti, sve je bilo i sve jest posve suprotno.

Progon Marka Jurića nikako ne smijemo gledati izvan ukupnog konteksta, niti se tu radi samo o Marku Juriću u novinaru, koji je samo jedan u nizu primjera toga zastrašujućega procesa. Taj progon nije incident, to je po svojim uzrocima i pogotovo po posljedicama, prvorazredno političko i nacionalno pitanje, a incident i pojedinačnost je samo ono što mi vidimo na površini i onako kako nam se predstavlja. Pogotovo se progon kolege Jurića ne smije stavljati u javnom diskursu i braniti usporedbama s izjavama Kreše Beljaka, Nenada Stazića i slikih političkih protuha, jer je to stavljanje u istu ravan eventualno neprihvatljivoga stila i posve utemeljenih prohrvatskih načela s potpuno marginaliziranih pozicija u zemlji, s izrazito neprijateljskim pozicijama pretežite državne moći. Nikako se ne smije zanemariti činjenica da je Jurić u ovome trenutku margina hrvatskog službenog diskursa, a Beljak njegova službena inačica, koliko se god s državnih političkih govornica netko ograničavao od njega. On je zastupnik u Saboru, Jurić na alternativnom medijskom spektru pod neprijateljskom pozornošću u državi.

Te borbe, te politike i ta paradigma je smrtonosna klopka hrvatskom narodu, a širenje narativa o ustaškoj i fašisti koj opasnosti, paralelno s ugrozom Srba u Hrvatskoj, uz sinergijsko djelovanje itavoga niza tzv. manjinskih skupina svakakve provenijencije, od onih seksualnih do antiteisti kih, poprimilo je zastrašuju e razmjere i uspostavilo nove okvire goleme neravnoteže državnih i društvenih standarda i pozicija mo i, koje u ovome trenutku posve otvoreno promi u i državnom silom štite antihrvatska i prosrpska polazišta, proganjaju i bez zadržke svaki zametak suverenisti ke i nacionalne misli i inicijative. Zato progon Marka Juri a nikako ne smijemo gledati izvan ukupnog konteksta, niti se tu radi samo o Marku Juri u novinaru, koji je samo jedan u nizu primjera toga zastrašuju ega procesa. Taj progon nije incident, to je po svojim uzrocima i pogotovo po posljedicama, prvorazredno politi ko i nacionalno pitanje, a incident i pojedina nost je samo ono što mi vidimo na površini i onako kako nam se predstavlja. Pogotovo se progon kolege Juri a ne smije stavljati u javnom diskursu i braniti usporedbama s izjavama Kreše Beljaka, Nenada Stazi a i sli nih politi kih protuha, jer je to stavljanje u istu ravan eventualno neprihvatljivoga stila i posve utemeljenih prohrvatskih na ela s potpuno marginaliziranih pozicija u zemlji, s izrazito neprijateljskim pozicijama pretežite državne mo i. Nikako se ne smije zanemariti injenica da je Juri u ovome trenutku margina hrvatskog službenog diskursa, a Beljak njegova službena ina ica, koliko se god s državnih politi kih govornica netko ogra ivao od njega. On je zastupnik u Saboru, Juri na alterantivnom medijskom spektru pod neprijateljskom pozornoš u države. Kad govorim o pretežitij državnoj mo i, nemojmo se praviti idioti pored zdravoga razuma i zgražati se nad izjavama Kreše Beljaka, nazivaju i ga ovakvim ili onakvim imenima, a posve mirno gledati ili podupirati kako ustavom zašti ena otvorena neprijateljska srpska politika dirigira hrvatskom državom promi u i povijesno zlo i esencijalno kona no uništenje hrvatskoga naroda, pod firmom uklju ivosti, europejstva, zaštite ljudskih ili manjinskih prava i u kona nici stabilnosti države. Ne treba, niti mora Pupovac javno pozivati na uništenje ili klanje recimo, niti to, što to ne radi, zna i da cilj srpske politike koju predstavlja nije upravo uništenje hrvatskoga naroda. Kona no, ako je oko sebe u Hrvatskoj okupio sve redom bivše pripadnike srpske okupacijske paradržave i nositelje zlo ina kih politika, koje su se ostvarivale i klanjem, silovanjem, rušenjem i plja kama, zar je potrebno na elo stavljati natpis – bit e mesa klat emo Hrvate? Više je nego dovoljna za to nu dijagnozu te politike injenica da slavi pokolj nad hrvatskim narodom u Srbu ili da baštini politike agresije na Hrvatsku, javno promi u i osloboenje Hrvatske genocidnom akcijom i progonom Srba. U taj kontekst valja svakako staviti recimo i potpunu blokadu državnih institucija kad su u pitanju ratni zlo ini srpskih agresora, politike zahtjeva za me unarodnom odgovornosti Srbije za agresiju, valja staviti u taj kontekst zatiranje nacionalne participacije referendumima hrvatskog naroda, progon aktivista inicijative Istina o Istanbulskoj, napad na kolegu Nenada Piska a, koji je nakon batina i nekoliko godina mrcvarenja po sudovima završio uvjetnom presudom “nasilniku” koga u životu nije vidio ni uo prije napada, i potpunom šutnjom medija u zemlji, koji su s druge strane stvorili nevjerojatnu me unarodnu histeriju zbog, po svemu sude i propagandisti ki na prosrpskoj matrici izmišljenoga atentata na Sašu Lekovi a nazad nekoliko godina i o kojemu se nikada nije o itovala hrvatska država, institucije koje progone Juri a i stotine sli nih, niti su ih ti mediji – ikada pitali bilo što o tome. U taj kontekst tako er treba staviti zatvaranje vrata tisu ama hrvatskih intelektualaca na javnoj televiziji, isklju ivanje do egzistencijalnog progona i zatiranja stotina slobodnih ljudi i novinskih autora, kriminalizaciju ratnih veterana, zabranu nastupa Marku Perkovi u Thompsonu, me unarodne državom potpomognute tjerilce SNV protiv stotina hrvatskih intelektualaca i stotine, stotine sli nih, naj eš e javno potpuno nedostupnih ili blic dostupnih injenica i doga aja, koje brzo prekrije zaborav.

Ako sve to pogledamo u kontekstu, što je nužno i razumno jedino ispravno, to onda nisu incidenti, nego službena državna politika borbe protiv svega hrvatskoga svedenoga pod naziv – fašizam ili ustašluk. U toj politici to no s pozicija pobjedni ke paradigme i programskih vrijednosti pobjednika Drugog svjetskog rata, pod današnjom platformom nakon trideset godina oživljenoga antifašizma neposredno poslije uspostave samostalne hrvatske države, jasno je kao dan, da je prakti no sve hrvatsko, nacionalno, krš ansko i suverenisti ko, prvo ekstremno, drugo, neprihvatljivo i neeuropsko, tre e, destruktivno i krimogeno i kona no – ustaško i fašisti ko, pa je jedan jedini zaklju ak iz toga mogu e izvesti – potrebno ga je uništiti.

O tome se radi.

Marka Juri a nije mogu e obraniti prosvjedom njemu u korist, ili brane i samo njega pojedina no, ili groze i se na Beljaka i sli ne. Bit stvari je u stvaranju nacionalnog saveza za onemogu avanje pojave progona tipa Marka Juri a. Jedini na in obrane Juri a i tisu a sli nih ljudi, koje ne vidimo, jer nisu javno izloženi, je svijest o injenicama koje sam naveo i spremnost za preuzimanje države pod nacionalnu kontrolu, što se ne može napraviti toleriraju i ni mrvicu neprijateljskih politika i namjera, nego njihovim sustavnim uništenjem jasnim politi kim programima, organizacijama, pokretima i preuzimanjem države, pa državnim instrumentarijem.

Kona no, ovi politi ki procesi kojima svjedo imo s dnevnom frekvencijom, a eskaliraju ovim ili onim slu ajem, koje, kad se i probiju u javnost, gledamo pojedina no, što je potpuno pogubno, jasno ukazuju da je opstanak hrvatskog naroda mogu jedino uništenjem pobjedni ke politi ke paradigme Drugog svjetskog rata i svih pripadaju ih vrijednosti, a nasuprot toga afirmacijom vrijednosti politi ke i vojne pobjede i oslobo enja Hrvatske završnog desetlje a XX. stolje a. Te dvije pobjedni ke paradigme su potpuno isklju ive, jer da nisu ne bi bilo rata 1991-1995. godine, pri emu je izvan svake sumnje klju ni neprijatelj hrvatskoga naroda platforma okupljena oko antifašizma s dubokim srpskim rukopisom. NDH i ustaški pokret nikada nisu bili antihrvatski, pa je današnji rat protiv ustaša i ustašluka u Hrvatskoj – samo platforma za uništenje Hrvatske. Jer, niti je samostalna Hrvatska nastala na reafirmaciji NDH, niti su je branile ustaše i fašisti, niti je ona danas identifikacijski temelj hrvatskog identiteta, pa je jasno kao dan da je to pokri e za nastavak uništenja, koje je eskaliralo krajem 1944., po etkom 1945., a zapo eto odmah na po etku Drugoga svjetskog rata na prostoru NDH, nakon Valerijanovih memoranduma iz kojih je kasnije nastao mit o Jasenovcu i opravdanje pokolja nad Hrvatima oko Srba, nastavljeno tijekom cijeloga rata na svakom mjestu i u svakoj prigodi, te politi ki potvr eno uspostavom jugoslavenske države 1945. godine i eskaliralo ponovo srpsko-crnogorskom agresijom 1991. godine.

Zato Marka Juri a nije mogu e obraniti prosvjedom njemu u korist, ili brane i samo njega pojedina no, ili groze i se na Beljaka i sli ne. Bit stvari je u stvaranju nacionalnog saveza za onemogu avanje pojave progona tipa Marka Juri a. Jedini na in obrane Juri a i tisu a sli nih ljudi, koje ne vidimo, jer nisu javno izloženi, je svijest o injenicama koje sam naveo i spremnost za preuzimanje države pod nacionalnu kontrolu, što se ne može napraviti toleriraju i ni mrvicu neprijateljskih politika i namjera, nego njihovim sustavnim uništenjem jasnim politi kim programima, organizacijama, pokretima i preuzimanjem države, pa državnim instrumentarijem. Politi ko polazište za to je – uništenje pobjedni ke paradigme i ideje pobjednika Drugog svjetskog rata u Hrvatskoj, jer pobjedni ke Titove armije i komunisti ko- jugoslavenske snage, bez obzira što je u njima bio veliki broj pripadnika hrvatskog naroda, nisu se borile usprkos pojedina noj prvotnoj motivaciji, za hrvatsku slobodu i državnost, niti su nastale na tome, kao što ustanak u Srbu, koji je bio kralježnica te borbe, nije bio hrvatski ustanak, niti “i” hrvatski ustanak, niti ustanak protiv fašizma, nego uz pomo talijanskog fašizma isklju ivo srpski ustanak protiv hrvatske države. Te snage su se borile za jugoslavensku državu i internacionalne vrijednosti, pa su posljedi no tome donijeli ropstvo hrvatskom narodu iz kojega smo se politi ki i vojno u prvom koraku iš upali devedesetih godina prošloga stolje a, a drugi nam korak tek slijedi. Nitko Hrvatskoj ne može donijeti nužne i hrvatskom narodu spasonosne promjene bez jasne artikulacije ove namjere i programa.